

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4449/2542

พนักงานอัยการประจำศาลแขวงสมุทรปราการ โจทก์ นาง สมรักษ์ สายรัตนะทองคำ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง มาตรา 19, ป.วิ.อ. มาตรา 213, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.การพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 4, พ.ร.บ.การพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 5, พ.ร.บ.การพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 6, พ.ร.บ.การพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 10, พ.ร.บ.การพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 12, พ.ร.บ.การพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงฯ มาตรา 20, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 19

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ในบันทึกการฟ้องด้วยวาจาของโจทก์จะบรรยายถึงฐานความผิดของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 รับเป็นเจ้าบ้านฯ อันเป็นการใช้คำอย่างย่อโดยละข้อความที่จะตามมาเสีย แต่ในเอกสารฉบับเดียวกันนั้นเองเมื่อกล่าวถึงฐานความผิดของจำเลยที่ 1 ก็บรรยายโดยใช้คำเต็มว่า จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าบ้านจัดให้มีการเล่นและเมื่อศาลชั้นต้นได้บันทึกใจความแห่งฟ้องไว้เป็นหลักฐานตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาตรา 19 ว่า จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าสำนักผู้จัดการให้มีการเล่นเพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์แห่งตน จึงย่อมเข้าใจได้ว่า

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ในฐานะเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนันเพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์แห่งตน ตามมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 นั้นเอง คำฟ้องของโจทก์ที่เกี่ยวข้องกับจำเลยที่ 1 จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว เมื่อจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพการที่ศาลชั้นต้นลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนันจึงมิใช่เป็นเรื่องพิพากษาเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวมาในฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ขอให้ไม่รอกการลงโทษจำเลยที่ 1 ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 2 ยังมิได้วินิจฉัยให้ ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหานี้ไปเสียทีเดียวโดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัยอีกครั้งหนึ่ง เมื่อศาลฎีกาเห็นว่าพฤติการณ์ในการกระทำผิดของจำเลยที่ 1 ไม่ร้ายแรงนัก จึงมีเหตุสมควรที่จะรอกการลงโทษให้จำเลยที่ 1 และคุ้มครองประพฤติไว้ กรณีเช่นว่าเป็นเหตุในลักษณะคดี แม้จำเลยที่ 2 จะมีได้อุทธรณ์ฎีกา ศาลฎีกาเห็นสมควรพิพากษาให้มีผลไปถึงจำเลยที่ 2 โดยรอกการลงโทษจำเลยที่ 2 ด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 213 ประกอบมาตรา 225 โจทก์มิได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานเป็นผู้ร่วมเล่นการพนันการที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานเป็นผู้ร่วมเล่นการพนันอีกฐานหนึ่ง จึงเป็นการพิพากษาเกินคำขอของโจทก์ ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่ง และศาลอุทธรณ์ภาค 2 มิได้พิพากษาแก้ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขเสียใหม่ให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2540 เวลา 19.30 นาฬิกา จำเลยทั้งยี่สิบสองร่วมกับพวกที่หลบหนีเล่นการพนันแปดเก้าซึ่งเป็นการเล่นการพนันตามบัญชี ก. หมายเลข 5 ท้ายพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 พนันเอาทรัพย์สินกันโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายโดยจำเลยที่ 1 รับเป็นเจ้าบ้าน และมีจำเลยที่ 2 รับเป็นเจ้ามือและร่วมเล่นด้วย ส่วนจำเลยนอกนั้น

เป็นผู้ร่วมเล่นมีผู้ขอรับเงินสินบนนำจับนำเจ้าพนักงานจับจำเลยทั้งยี่สิบสองได้พร้อมด้วยไฟป๊อก 1 สำหรับ ผ้าयरองพื้น 1 ผืน เงินสด 200 บาท หลอดไฟฟ้า 1 หลอดเป็นของกลาง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 4, 5, 6, 10, 12 และ 15 ธิบของกลาง และจ่ายเงินสินบนนำจับตามกฎหมายจำเลยทั้งยี่สิบสองให้การรับสารภาพศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งยี่สิบสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 มาตรา 4, 5, 6, 10, 12 และ 15 ลงโทษจำเลยที่ 1 ฐานเป็นเจ้าสำนักผู้จัดให้มีการเล่นจำคุก 4 เดือน และปรับ 5,000 บาท ฐานเป็นผู้เล่นปรับ 2,400 บาท รวมจำคุก 4 เดือน และปรับ 7,400 บาท จำเลยที่ 2 จำคุก 4 เดือน และปรับ 5,000 บาท ส่วนจำเลยอื่นนอกนั้นปรับคนละ 2,400 บาทจำเลยทั้งยี่สิบสองให้การรับสารภาพลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่ง คงลงโทษจำเลยที่ 1 จำคุก 2 เดือน และปรับ 3,700 บาท จำเลยที่ 2 จำคุก 2 เดือน และปรับ 2,500 บาท จำเลยอื่นนอกนั้นปรับคนละ 1,200 บาท โทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้รอการลงโทษไว้มีกำหนดคนละ 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับบังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ธิบของกลางกับให้จำเลยทั้งยี่สิบสองจ่ายเงินสินบนนำจับคนละกึ่งหนึ่งของค่าปรับโจทก์อุทธรณ์ ขอให้ไม่รอการลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 โดยอัยการพิเศษประจำเขต 1 ซึ่งได้รับมอบหมายจากอัยการสูงสุดรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิกษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 1 และลงโทษจำคุกจำเลยที่ 2 สถานเดียว ไม่ปรับ ไม่รอการลงโทษจำคุกและไม่จ่ายเงินสินบนนำจับเพราะไม่มีโทษปรับแล้ว นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่ามีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ว่าค่าฟ้องโจทก์ที่ขอให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนันชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่าคดีนี้เป็นคดีความผิดต่อพระราชบัญญัติการพนันฯ ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลแขวงและกฎหมายบัญญัติให้โจทก์ฟ้องคดีด้วยวาจาได้ ตามบันทึกการฟ้องด้วยวาจาของโจทก์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการฟ้องด้วยวาจาบรรยายว่า เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2540 เวลา 19.30 นาฬิกาจำเลยได้บังอาจร่วมกับพวกที่หลบหนีลักลอบเล่นการพนันไฟแปกเก้า อันเป็นการเล่นดั่งระบุไว้ในบัญชี ก. หมายเลข 5 ท้ายพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 พนันเอาทรัพย์สินกันโดยไม่ได้รับอนุญาต โดยมีจำเลยที่ 1 รับเป็นเจ้าบ้านฯ และในแผ่นที่ 2 ซึ่งก่ลัดติดกับแผ่นแรกบรรยายว่า อนึ่ง คดีนี้มีผู้เข้าเล่นถึง 22 คน จึงเป็นการพนันรายใหญ่ มีจำเลยที่ 1 เป็นเจ้าบ้านจัดให้มีการเล่น และปรากฏจากที่ศาลชั้นต้นซึ่งได้แก่ศาลแขวงสมุทรปราการได้บันทึกใจความแห่งฟ้องไว้เป็นหลักฐานลงในแบบพิมพ์บันทึกคำฟ้อง คำรับสารภาพ คำพิพากษตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงฯ มาตรา 20 ว่า จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าสำนักให้มีการเล่นการพนันเพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์แห่งตน และเมื่อศาลชั้นต้นสอบคำให้การจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 ก็ให้การรับสารภาพ ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่า แม้ว่าในบันทึกการฟ้องด้วยวาจาของโจทก์จะบรรยายถึงฐานความผิดของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 รับเป็นเจ้าบ้านฯ อันเป็นการใช้คำอย่างย่อโดยละข้อความที่จะตามมาเสีย แต่ในเอกสารฉบับเดียวกันนั้นเองในแผ่นที่ 2 เมื่อกล่าวถึงฐานความผิดของจำเลยที่ 1 ก็บรรยายโดยใช้คำเต็มว่า จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าบ้านจัดให้มีการเล่นและเมื่อศาลชั้นต้นได้บันทึกใจความแห่งฟ้องไว้เป็นหลักฐานตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 19 ซึ่งศาลจะต้องทำการสอบถามโจทก์เกี่ยวกับข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่จำเลยกระทำผิดก่อนที่ศาลจะบันทึกฟ้องดังกล่าว ศาลชั้นต้นก็ได้บันทึกว่าจำเลยที่ 1 เป็นเจ้าสำนักผู้จัดให้มีการเล่นเพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์แห่งตน เมื่อพิจารณาเอกสารต่าง ๆ ทั้งหมดประกอบกันแล้วจึงย่อมเข้าใจได้ว่าโจทก์

ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ในฐานะเป็นผู้จัดให้มีการเล่นพนันเพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์แห่งตนตาม มาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2478 นั้นเอง ดังนั้นคำฟ้องของโจทก์ที่เกี่ยวกับ จำเลยที่ 1 จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว เมื่อจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพการที่ศาลชั้นต้นลงโทษ จำเลยที่ 1 ในความผิดฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นการพนันจึงมิใช่เป็นเรื่องพิพาทกษากินคำขอหรือที่ มิได้กล่าวมาในฟ้อง จำเลยที่ 1 ย่อมมีความผิดในข้อหานี้ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น แต่การที่โจทก์ อุทธรณ์ขอให้ไม่รอลงโทษจำเลยที่ 1 ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 2 ยังมีได้วินิจฉัยให้ ศาลฎีกา เห็นสมควรวินิจฉัยปัญหานี้ไปเสียทีเดียวโดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 วินิจฉัย และเห็นว่าพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 ไม่ร้ายแรงนัก จึงมีเหตุสมควรที่จะร่อ การลงโทษให้จำเลยที่ 1 เพื่อให้โอกาสจำเลยที่ 1 กลับตัวเป็นคนดีสักครั้งหนึ่ง แต่เพื่อให้จำเลยที่ 1 เช็ดหลาบยิ่งขึ้นจึงสมควรกำหนดระยะเวลาในการรอลงโทษให้นานขึ้น และคุ้มครองความประพฤติ ไว้ กรณีดังกล่าวเป็นเหตุให้ลักษณะคดีแม้จำเลยที่ 2 จะมีได้อุทธรณ์ฎีกา ศาลฎีกาเห็นสมควร พิพากษาให้มีผลไปถึงจำเลยที่ 2 โดยรอลงโทษจำเลยที่ 2 ด้วย ตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 213 ประกอบมาตรา 225 โดยกำหนดโทษปรับจำเลยที่ 2 อีกสถาน หนึ่งและคุ้มครองความประพฤติจำเลยที่ 2 ไว้ด้วยอนึ่ง โจทก์มิได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิด ฐานเป็นผู้ร่วมเล่นการพนัน การที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานเป็นผู้ ร่วมเล่นการพนันอีกฐานหนึ่ง และศาลอุทธรณ์ภาค 2 มิได้พิพากษาแก่นั้นจึงเป็นการพิพากษากิน คำขอของโจทก์ ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 บรรทัดหนึ่ง ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขเสียใหม่ให้ถูกต้อง ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา 195 ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ฐานเป็นผู้ จัดให้มีการเล่นการพนันจำคุก 4 เดือน และปรับ 5,000 บาท จำเลยที่ 2 ให้ปรับอีกสถานหนึ่ง จำนวน 5,000 บาท รวมเป็นโทษจำเลยที่ 2 จำคุก 4 เดือน และปรับ 5,000 บาท เมื่อลดโทษให้ คนละกึ่งหนึ่งแล้วคงจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 คนละ 2 เดือนและปรับคนละ 2,500 บาท โทษจำคุก จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้รอลงโทษไว้คนละ 3 ปี และคุ้มครองความประพฤติไว้คนละ 2 ปี นับตั้งแต่ว ันที่ได้อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฟัง ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ไปรายงานตัวต่อ พนักงำนคุมประพฤติปีละ 3 ครั้ง ตามเงื่อนไขและกำหนดระยะเวลาที่พนักงานคุมประพฤติ เห็นสมควรกำหนด ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ละเว้นการประพฤติได้อันอาจนำไปสู่การกระทำความผิด ทำนองนี้อีกกับให้ทำงานบริการสังคมและสาธารณประโยชน์ตามที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 และ พนักงำนคุมประพฤติเห็นสมควรมีกำหนดคนละ 30 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 จ่าย เงินสินบนนำจับคนละกึ่งหนึ่งของค่าปรับตามกฎหมาย ยกฟ้องจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานเป็นผู้ เล่นการพนัน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

องค์คณะ

สุวัตร สุขเกษม · จรัญ หัตถกรรม · ชนะ ภาสกาณนที

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4449/2542>